

Slovensko planinsko društvo

vabi

svoje člane, vse svoje prijatelje ter njih rodbine

na

II. planinski ples,

ki ga priredi

v planinsko opravljeni sokolski dvorani

„Narodnega doma“ v Ljubljani

v sredo, dne 1. februarja 1905.

Začetek ob osmih zvečer.

Svirala bo popolna ljubljanska društvena godba.

Priti je **nemaskirano** v turistovski, narodni ali promenadni obleki.

Vstopnina za člana 1 K, za nečlana 2 K.

Vstopnice se bodo prodajale v sredo, dne 1. februarja v „Narodnem domu“, na desno od vhoda, od desetih dopoldne do treh popoldne in zvečer od sedmih dalje pri blagajnici.

NAŠ DRUGI PLES.

Evan, evoe! Hajdi na pir!
 Žalost umolčni in zdihovanje,
 ko zveni timpan, vriska spev lir.

Brizga naj smelo v amfore naše
 grozdja opojni, jantarni sok!
 Evan, evoe! Dvignimo čaše,
 spev naš je krasen, svet naš visok!

M. A. Lohnickaja — Aškerc.

Vabimo na drugi svoj ples!

Ko smo vabili pred dvema letoma na prvi ples, smo si bili pač v svesti, da smo pripravili, kar naj pomore do uspeha, ni ga pa bilo takrat še zagotovila, da se uresničijo vse naše nade.

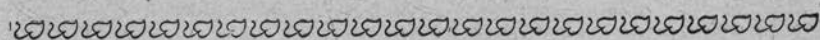
Le smejeje in samozavestneje si obetamo danes uspeh, ko se opiramo na sijaj, ki smo ga dosegli s prvim plesom. Nam in vsem udeležnikom onega nepozabnega plesa zvene še v spominu zvonki glasovi jare radosti, ki je vriskala na našem plesišču. Izpodbuja nas k drugemu plesu klic, ki ga je izsilila takratna splošna zadovoljnost, naj se le ponovi, kar je tako srečno uspelo.

In uspelo bo zopet! Saj priredimo ta ples v okviru iste prišrčnosti, s katero je očaral vsakogar prvi ples, priredimo ga zopet le radosti v pir, katera se naj zbudi ta dan, to plesno noč v tisočerih prsih. Tako iskreno, tako pristno bodi to veselje, kakršno je veselje, katerega nam prekipeva srce na planinah, ko se na njih začutimo zopet omlajene, proste vseh brig in pustih želj.

Ob glasih poskočne popevke, ob zvokih plesne melodije vas prestavimo tja pod vrh Triglava, da vas zmami pogled na ledenik, ko se sveti v biserih za solnčnega svita. Onim, ki so že opravili svojo hojo na Triglav, vzbudi slikovita oprema plesišča spomine, onim pa, katerim je znan Triglav le iz pripovedi, ponudi prizor dobrodošlo priliko, da se seznanijo z veličastnim pogledom, ki vabi turista v te sinje višine.

Le pridite, pridite, ko vas vabimo na drugi svoj ples in pa k svoji veselici na planinah; saj na planinah je še pravo veselje doma, to ljubo veselje, po katerem hrepeni nam vsem srce!

Bobnajte bobni, strune zvenite!
 Skupaj življenje uživajmo, hej,
 Dokler smo mladi, krvi ognjevite!
 Evan, evoe! Naprej, naprej!

VELIKI VRH (ROMBON).

DR. H. TUMA.

Veselo je še rajala akademična mladina na plesišču znanega poštarja Sorča v Bolcu. Bilo je malo pred štirimi zjutraj, ko so me že trudni zvoki plesne godbe zadnjikrat prebudili iz lahkega spanja. Skoraj potem je zašumelo tudi po oknu: klic vodnika Jožefa Mrakiča iz Bolca, da je čas odriniti.

Jutro je bilo čisto. Nebo je obetalo lep planinski užitek, dasi lansko vreme ni bilo posebno ugodno za visoke ture. V nekoliko minutah sem bil gotov za odhod na »Veliki vrh«, »Črnelsko špico« in odtod doli v »Možnico«.

Veliki vrh (bolj znan z imenom »Rombon«) je stožec, ki se strmo dviga nad Bolcem proti severozahodu. V soseščini višje, skalovite Krnice in ponosnega Sovinjaka nima tolike veljave; zaradi tega so ture nanj redke. Izurjenih turistov še posebno ne vabi, ker je z bolške strani do vrha porastel s travo in ne kaže nikake posebnosti. Iz soške nižine pod Gorico pa je videti Veliki vrh krasen in mikaven. Kakor orjaški stožec med Kaninsko skupino in Mangartom stoji tako prosto, da obeta prav obširen razgled. Kot star znanec iz goriške nižine in izza morja pri Gradežu me je vendar izvabil. Nameraval pa sem stopiti obenem tudi na Črnelsko špico in odtod doli do Možnice, ki je desni največji pritok Koritnice.

Tura na Veliki vrh je vsakemu dobremu hodcu pristopna. Vzel sem si vodnika bolj radi krajevnih imen, za družbo in pa radi strmine od Črnelske špice v Možnico.

Pot do vrha je zaznamenoval moj vodnik Jožef Mrakič po naročilu poštarja Sorča sporazumno s Slov. plan. društvom pred petimi leti. Znamenja pa so že zbledela in so jako nezanesljiva, ker pelje pot večinoma po travi. Pristop je vendar tudi brez znamenj lahek. Priporočati je pot po njih le, ker je izbrana bolj položno. Od bolške cerkve (485 m) vodi črez ronek »Ušje« in po zmerno strmim bregu do ovčje planine »Goričice«.

Hodila sva od pošte do te planine 1 uro 20 minut. Odtod pelje izhojena pastirska steza naravnost dopod Črnelske špice po zložnem žlebu. Na vrh pa se zavije zaznamenovana pot od planine Goričice na desno pod Čuklo (1768 m), vrh pod Rombonom, ki se vidi z državne ceste pod Bolcem. Polica pod planino Goričico je obrasla z bukovino, od Goričice naprej pod Čuklo do vrha pa je reber docela plana. Na širših policah pod Čuklo se še dandanes vidijo pod rušo skoraj že strohnela debela nekdanjega

macesnovega gozda, ki je baje pred leti pokrival ves Veliki vrh, a ga je, kakor pravijo, uničil velikanski požar. Tod so imeli Bolčani dobre ovčje in kozje pašnike. V zadnjih desetletjih pa je politična oblast pregnala koze in dejala gozdne parcele v prepoved. Vsled tega se revnejši Bolčani selijo ponajveč v Renske dežele za rudokope in opuščajo rejo drobnice. Težko pa, da se brez umetnih nasadov gozd zopet zaredi.

Pod Čuklo pokriva gosta, polzka planinska trava »leška« ali »loščec« vso reber. Preko police pod Čuklo se hodi precej po ravnem, čez drugo višjo polico »Kraljišče« in odtod nekoliko strmeje na levo pod vrh Mušič. Robovi police pod Mušičem se imenujejo »Vršiči«, odkoder je krasen pogled na trg Bolc in na zeleno preprogo bolških senožeti in poljan. Po policah pod Čuklo in čez »Kraljišče« do vrha Mušiča naju je spremljalo čivkanje vsakemu planincu znanega »rdečca«, planinskega samotarja, ki nizko letaje šviga za čredami in planinci visoko gori pod vrh. Od Mušiča naprej postaja pot kamenita in strma, ruša redkejša. Samotarja »rdečca« pa je zamenila jata »vornikov« zelenkaste glave in grahaste suknjice, ki drzno poletavajo z roba do roba, zaviraje pri letu. Vornik biva po leti okoli 2000 m visoko v planinah.

Na vrh sva dospela 18 minut po sedmih zjutraj. Odštevši četrto ure zamude na Goričici, sva hodila od Bolca do vrha 2 $\frac{3}{4}$ ure. Zlahka se pride pač v treh urah.

Kakor sem bil slutil, se razgled tudi ta dan, dasi je bilo nebo čisto, ni prav obnesel. Furlansko nižino in Adrijansko morje je zakrival mrč, zato pa je bil pogled na Kaninsko skupino in na Julske Alpe prekrasen, deloma odprt tudi proti severu na Solnograške in Koroške planine.

V Kaninski skupini se vrste od juga proti severozahodu in odtod do Črnelske špice proti severozahodu vrhovi: Vanjski, Mali Škedenj (1902), Mala Baba (2162), Kamen (2342), Velika Baba (2450), Vogel (2430), Mali Kanin (2506), Veliki Kanin (2582), Hudi Vršič (2596), Prestreljenik (2503), Srednji Vršič (2546), Krnica (2434), (na Italijanskem) prelaz Prevale (2063) iz Bolške doline v Italijo v Nevejo, iznad katerega se dviga Lopa*) (2407). Od Lope naprej slede Krniški Vršiči in Črnelska špica**) (2355), zadnji

*) Ime Golovc na specialnem zemljevidu je napačno; tako se imenuje le vrh nad sedlom. Napačno je tudi ime Levpa za vrh (2300), ki je zamenjano s prvim.

**) Na vojaškem zemljevidu je napačno zapisan izraz »Mogenza«, t. j. Moznica, ki velja le za dolino pod Črnelsko špico. Vrh, ki je tako imenovan na zemljevidu, je dejanski Vršiček (2341). Dr. Růžička pa ga imenuje v svojem načrtu zemljevida Kaninske skupine »Špičk«.

vrh Kaninske skupine proti severu. Zadaj za Črnelsko špico se vzdiguje na Italijanskem Monte Cimone (2381), v vrsti Hude police na desno od njega v daljavi snežnik Löffelspitz (3382). Pod Črnelsko špico se grmadijo z ruševjem porasle široke glave okoli 1900 m visoke »Volhe«. Preko Rabeljske doline in Rakolane se dviga ponosni Montaż ali Huda polica (2752) na meji Koroške in Italije. Nato se kaže prehod med Montażem in Viško goro (2669) čez Špranjo (2122), od Viške gore proti zahodu pa se vidijo raztrgani vrhovi do Lepe glave (2054), v ozadju na Koroškem Ostrnik (2035), Ziljske planine (Spitregel 2121, Gradica 2046), za Ostrnikom više proti severu Staffberg (2220), v ozadju na desno Hochalpen (3355), naravnost pred Velikim vrhom Königsberg (1918), zadaj na Koroškem Millstadtske planine, dalje zadaj Radstaetske Ture in Dachstein (2996). Tik pod Velikim vrhom se dviga onkraj Možnice Jerebica (Seekopf 2105), zadaj na Koroškem Dobrač (2167). Potem se vzpenjajo od Predelove glave (1626) Vršič (1918), Schönkopf (1973), Pucherspitz (2020), Mittagkogel (2076), neimenovan vrh (2302), pred njim Mangartova koča (2000). V ozadju Koritniške doline se dviga mogočni stožec Mangartov (2678), dalje proti vzhodu pa Žagica (2345), odtod proti jugu Jalovec (2556), Veliki Ozebnik (2471), Krnica (2322). Črez Krnico zadaj se kaže divja Prisenska špica (2555), za njo skrita moli Škrlatica (2643) zadnje svoje vrhove, ki se vidijo kakor strnjeni s Prisensko špico. Potem kipe proti nebu Rogica (2584), Razor (2601), pred njima v vrsti Žagice in Jalovca Veliki Jelenk, zadaj za tem Križ (2435), na desno Stenar (2506), pred njim Srebrnjak nad Trento (2006), pod Triglavom Pihavec (2413), pred njim v vrsti Jelenka Šmihel (2208) in pod njim zelena planjava Bolščica, ki se spušča proti Bolški soteski; za Pihavcem Rjavina (2534) in na desni, skoraj naravnost proti vzhodu, mogočni Triglav (2864). V vrsti Jelenka in Šmihela se dviga pred njim Grintavec (2350 nad vasjo Sočo), zadaj poleg Triglava Kanjavec (2570), za njim na desno Debeli vrh (2393), od Triglava preko Kanjavca Špica v Lipah (2400) in Vogel (2350), v vrsti Grintavca pred njima Planja na Brdu (1966). V vrsti Vogla proti jugu so Čelo (2228), tik pred njim Travnik, na desno od Čela proti jugu Kal (2003), preko njega prehod z Bolškega mimo Korit k Bohinjskemu jezeru. Daleč zadaj je vidna Črna prst (1845), v vrsti Kala Lanšepca (2004), pred njo Kaluder (1982), v ozadju na goriško-kranjski meji v vrsti Črne prsti Veliki vrh (Hochkogel 1989), na desni Rodica (1964), pod Kaludrom zelena dolina Lepena, ki se izteka nad vasjo Sočo. V ozadju se dviga Bogatin (2008), za njim Veliki

vrh (2086), na desno zapirata Lepensko dolino Mali Lemež (1867) in Veliki Lemež (2035), v ozadju Migavec nad Tolminom (1884). Pod Lemežem nad Bolcem so z gostim gozdom porasli Kozji breg (1228), za njim Lipnik (1869), zadaj na desno od Krna Peski (2175), poleg Lipnika Vršik (1899), ki se dviga skoraj v ravni črti na Vrata do Krna (2264) kakor kipeč greben. Na desni od Krna proti jugu od Velikega vrha stoje Krajši vrh (1780), Veliki vrh (1767), pod njim dolina Slatnik, Pirhov vrh (1663), za njim na meji Italije Matajur (1643) in Mija (1189), na desno, že na italijanskih tleh Lubija (1040) in nad Čedadom v italijanski Furlaniji zeleni Ivanec (1168). Spredaj v Soški dolini so vas Žaga, za njo Stol (1667) in v vrsti Stola dalje v eni vrsti proti Italiji Ribaš (1529), Mušič (1613), Gabrovec (1633) in končno Jalovec ali italijanski Monte Maggiore (1617), ki se sklepa z gori imenovanim Vanjskim Skednjem Kaninske skupine.

Jako pregledni sta z Velikega vrha Mangartska in Viška skupina. Pogled v dolino Koritnico za vasema Logom in Strmcem z belo, ključasto Predelsko cesto, obrobjeno z divjimi vrhovi Jerebice, Mangarta, Jalovca in Krnice je krasen, takisto na skupino vrhov med Krnom in Triglavom, posebno pa na greben, ki se dviga od Vršika pa do Krna gori.

Po dveurnem bivanju na vrhu sva odrinila po ovčji stezi, ki pelje čez ozke, stopnicam podobne police, takozvane »Ribežne«, mimo Prišne gore (1939) do konca gori omenjenega žleba, ki se dviga od Goričice položno in skoro v ravni črti proti Črnelski špici.

Od vrha Rombona na vrh Črnelske špice sva hodila piči dve uri.

A že so se jele pojati goste megle preko Kaninskih vrhov proti severu in le malo časa mi je bilo dano, uživati pogled s Črnelske špice na Rabeljsko jezero, na dolino Rokolano, na Viško goro in Hudo polico, pogled, ki spada pač med najkrasnejše v slovenskih planinah.

Ker nudi Črnelska špica približno tudi isti pregled vrhov kakor Rombon, je pač škoda, da jo turisti tako malo obiskujejo. Viška gora stoji kakor tik pred teboj, lepo izpeljana steza iz Rabeljske doline do vrha je kakor narisana, planinski koči, stara in nova, kakor na steno prilepljeni.

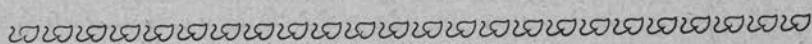
Užitek, ki sta mi ga nudila pogled z Velikega vrha in s Črnelske špice, me je vzbudril, da sem nameraval kreniti čez »melf« pod Krniškimi Vršiči in Lopo do Preval, na Prestreljenik in odtod v Kaninsko kočo, kjer bi prenočil. To bi bila lepa tura.

Ali goste megle so začele prerivati vrhove in kmalu so objele tudi vrh Črnele. Vodnik mi je svetoval, naj bi se vrnila po žlebu proti Goričici, ki jo je lahko slediti tudi ob največji megli. Hoja v Možnico mu ni prav ugajala. Zatrjeval mi je, da so zimski plazovi močno izpodmleli robove. Ker pa mi je bila megla onemogočila obisk Prestreljenika, sem se vendarle odločil za Možnico, ki je bila še jasna. Previdno sva se spuščala z vodnikom po strminah do poti, ki vodi iz Možnice preko Volhe z Bolškega v Rabeljsko dolino po strmem žlebu. V tem žlebu so tri snežne drče, ki človeka hitro spravijo v dolino. Nevaren je le prehod od zadnje drče ob veliki strmi steni iz prhkega apnenca, ki ne daje opore ni nogi ni roki ter jo je treba ponajveč preskakati. Tiho in pazljivo sva preplezala in preskakala to zadnjo oviro, a skoraj naju je odškodoval hlad lepega bukovega gozda v gorenji Možnici.

V pol ure sva bila od možniške kočice na državni cesti nad Klužo ter sva odtod lahko korakala do Bolca, kamor sva dospela ob petih popoldne.

Vtisk, ki sem ga imel takoj po izvršeni turi in ga imam še danes, je tak, da sem prav obžaloval, da je lepi Črnelski vrh tako zapuščen. S prav majhnimi stroški bi se dala napraviti pristopna steza od Možnice na ta vrh. V treh urah dospe količkaj dober turist od državne ceste na vrh Črnelske špice. Odtod se obrne ali po Goričici po lahkem potu na Bolc ali čez Ribežne na Rombon in dalje čez Dolič na državno cesto nad Bolcem. Še lepša pa je tura od Črnelske špice čez »melf« mimo Preval na Prestreljenik in odtod v Kaninsko kočico. Ako se preskrbi le pristop skozi Možnico, se da prav imenitno zvezati tura iz Rateč mimo Klanških jezer na Mangart in odtod čez Uhoj na Log in skozi Možnico na Črnelsko špico in Prestreljenik in dalje do Kaninske kočice ali čez planino Krnico naravnost v Bolc. Malo izvežban turist opravi to turo v 2 ali 2½ dne ter ima izrednih užitkov. Prijazni trg Bolc pa mu nudi dobro postrežbo in odpočitek. Iz Bolca se da napraviti druga krasna tura skoz Soško in Lepensko dolino mimo planine Dupelj in mimo bližnjega jezera na Krn in odtod v Tolmin ali pa naprej po Soški dolini v Trento in čez Zadnjico po novi poti na Triglav in doli na Vrata.

Dober turist izvede turo Rateče — Mangart — Črnelska špica — Prestreljenik — Bolc — Triglav — Vrata v 4 dneh.

OD ČRNE PRSTI ČREZ GREBENE NA RODICO.

LIVŠKI.

Krasnega poletnega dne sva mahnila prijatelj in jaz od ceste, držeče na Bohinjsko jezero, po lepi stezi skozi gozd proti Rodici (1964 *m*). Pot vodi ob suhem potoku in je prav lahka. Na Suhi planini, dve uri hoda od ceste, tam, kjer nehava gozd, se nahaja majhno prenočišče našega društva, kakor se pa vidi, uporabljajo kočico le pastirji, saj hodi tod bore malo turistov. Po kratkem počitku na zeleni trati kreneva, kakor nama ukaže kažipotna tabla na drogu, po markaciji proti sedlu med Bohinjem in Tolminskim.

A ne dolgo, in konec je najinemu gorskemu veselju! Že lezejo megle od juga črez rob. Sploh je ta kraj močno izpostavljen južnim vetrovom; saj je vse to gorovje pravi zid med severom in jugom. Dostikrat se dogaja, da so ti vrhovi docela v oblakih, a Triglavsko pogorje kipi čisto v temno-modro nebo. Jug in sever se srečavata v Bohinju. Tako tudi sedaj. Vreme se je izpreminjalo. Kaj naj storiva? Nevarnosti ni nobene, poskusiva srečo!

Od okroglastega sedla sva šla polagoma navzgor proti vrhu. Megle so se vedno gostejše podile. Dospevši slednjič na Rodico, kjer je stal prevrnjen trigonometrični trikotnik, sva bila v vrtečem se belkastem soparu, ki se ni še za sekundo razkropil. Tu imaš razgled! Ali naj čakava, da se megla razprši? Bolj gotovo je, da se zgosti in da Rodica ne sname za danes več svoje kučme.

„Žalost in veselje hribolazca“ — kako imenitne slike bi se dale napraviti s tem naslovom! Midva bi bila sedaj klasičen predmet za žalost, ker izteknila sva jo kar najslabše, veselje pa sva imela le zjutraj, ko naju je speljalo lepo vreme na led. A „bridke žalosti“ ni bilo še konec. Povedati moram prej, da je stopati parkrat črez nizke holmce in majhne sedline po robu, predno doseješ na vrh Rodice. Nazaj grede prideva kmalu do prve sedline. Megla je gosta, da se 10 *m* predse ne vidi. Sedaj morava stopati zopet navzgor. Lezeva že dalje časa — — — čudno, nekako predolgo se nama zdi to navzgorje. Slednjič zagledava poteze drugega trigonometričnega trikotnika. Šment, kaj pa je to? Sva mari zagazila na kak drug vrh zahodno? Saj prej nisva videla nič takega daleč naokrog. In — hm, saj je ta trikotnik tudi prevrnjen. O, da bi te! Ni treba, da izrečno povem, da sva stala zopet na vrhu Rodice! Barometer najine dobre volje je kazal sedaj vihar; a nič ni pomagalo,

tudi tuhtanje ne, kako se je nama to pripetilo. Sicer je bila stvar prav jasna. Na zahodnem boku vrha je namreč dolinica. Od one sedline sva šla po levem grebenu na vrh, po njem zopet nazaj in potem ne naravnost naprej, ampak v gosti megli po drugem grebenu onkraj dolinice zopet na vrh. Vedela sva že prej po zemljevidu za to dolino, a kdo naj bi bil prej mislil, da bi se moglo kaj takega primeriti! Kar se pa tiče markacije, ne more biti nepretrgana po takih tratah, koder je najti le težko večji kamen za barvo, tudi je pri lepem vremenu od Tolminskega sedla naprej res ni treba; prave poti pa tudi ni.

Zdaj pa počakajva nalašč, morda je bilo vse to migljaj do-brega gorskega duha, da se vreme zopet obrne na bolje! No, čakanje je pripomoglo le v to, da sva se slednjič prepričala, da sva se opeharila s čakanjem v drugič. Sedaj pa kreniva na kako drugo stran, da se že iznebiva Rodice! Hodiva torej le navzdol, da ne zalezeva zopet na kak vrh. A izteknila sva jo zopet prav slabo. Blodila sva v megli, zašla večkrat v zagate, plezala po stenah, skozi debelo grmovje, čez skalovje in prode ter dospela slednjič iz megle in kobacala brez poti čez drn in trn na cesto.

Kod sva hodila, bi tudi ob lepem vremenu ne mogel več dognati; gotovo hodijo po takih krajih le divje koze.

Takšna je bila prva najina hoja na Rodico.

Ker nama je izpodletelo, da bi videla razgled po leti, sva poskusila svojo srečo po zimi. Bilo je januarja meseca, mraz je pritiskal, da je vse pokalo. Toplomer je kazal — 14° C. Sneg na vrhovih se je lesketal, kakor bi steklo odbijalo solnčne trakove — znak, da je sneg zmrzel in da drži kakor v dolini. Odrinila sva po isti poti proti Suhi planini. Gredoč kmalu nisva več čutila mraza. Res je, človek se spoti, a vsekakor se je nama zdelo čudno, da naju prav nič ne zebe. Sneg je držal toliko, da ni bilo treba ne derez ne krpelj. A čim više prideva, tem slabše je. Jug in oblački so zopet tu! Zato naju ne zebe, ker tukaj gori posebnega mraza ni več ali ga sploh čez noč ni bilo! Noge se začenjajo vdirati v sneg. Vendar je gotovo sneg po vrhovih trd, ker je naj-starejši, in lesketanje je tudi zanesljiva priča. A za sedaj nama prede slaba. Krpelj nimava; kdo naj bi jih nosil s seboj pri tako stalnem lepem vremenu, sva si mislila pri odhodu. Kdor je poskusil, ve, kaj se pravi vdirati se v sneg.

Dospesva do strmine, visoke približno 60 m, ki sva jo po leti spravila podse v kakih desetih minutah. O poti ni sledu. Torej kar gori, kamor pride!

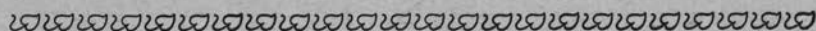
Za kolikor metrov zgaziva navzgor, za dvakrat toliko se vdereva zopet navzdol. Vzpenjaje se od debla do debla, dospeva slednjič za dobro uro na vrh. No, upehana sva bila dodobra in potratila sva tudi dokaj časa. Sneg pa je držal že bolje in nisva več gazila, ampak hodila.

Med drevjem na vrhu je ležalo razmesarjeno truplo vitke srne. Uboge živalce, koliko jih pogine po zimi! Sledov je bilo vse polno naokrog od lisic in drugih živali. Dospeva na plan planine. Res, sneg je bil tukaj vendar zopet trd. Natakneva si dereze. A kje so koče? Zagledava nekaj belih, nizkih kupov, v potezah podobnih streham. Ti kupi, vrhovi, vse belo na belem; res, bivališča Eskimovcev kje gori v Grenlandiji! Vse je pokrito z mrtvaško belo odejo, skoraj ni videti skale, le tupatam kako drevesce. Smrtna tišina, le kakšenkrat votlo šumenje vetra in tiho vrvenje pred njim se valečih ledenih snežnih zrn. Grozna samota!

Iščeva, kje bi našla varen kot za počitek. Prideva mimo kažipotne table, a ni je nad nama, ampak taji se pod snegom. Slednjič najdeva pod zunanjim vrhom koče prostorček. Zelo nerodno se je stiskati tukaj, a da le moreva skuhati gorek čaj in prigrizniti kaj in da nama veter ne pride do živega. Ko sva si privezala dušo, pomisliva, kaj storiti. Od ceste do sem sva hodila pet ur. Pri dobrem vremenu bi lahko še prišla na vrh, a ob takih okoliščinah — robovi so bili že docela v megli — ne kaže hoditi naprej; slabo vreme je po zimi vse kaj drugega nego po leti. Pri Rodici naju pač preganja smola. Tudi takrat nama je nagodila. A le počakaj, midva ne odnehava in ne odnehava; ako ni šlo v drugo, pojde v tretje! Še enkrat si globoko vtisneva v spomin divno zimsko sliko in odideva, koder sva bila prišla. Precej hitro sva dospela na cesto. Tudi druga tura na Rodico se nama je torej ponesrečila.

Klanjam se ti, o Rodica! Oprosti, da sem te smatral za goro brez pomena, da sem te žalil, rekši, da je pot lahka nate orjakinjo, nadkriljujočo vse gore vesoljstva, ki so nižje; tebe, ki si se rodila iz najčrnejših globočin triasnega morja, tebe, sodobnico noto- in mastodonsavrusov. Ali pa si naju vodila za nos, hoteč namigniti milostno, da se nama, tako imenitnima tlačiteljema gorskih vrhov, ne spodobi hoditi po dobrih potih, ampak koder je najslabše in najnerodnejše, koder živa duša ne hodi? Ako je tako, pa vedi, da se ti hočeva iznova bližati ponižno od tvoje družice Črne prsti, in če imaš le trohico človekoljubja, ubraniš naju v tretje smole!

(Konec prih.)

LJUBEVČ PRI IDRIJI.

IZPREHOD.

M. PIRNAT.

Staro rudarsko mesto Idrija ima v svojem obližju množico lepih izprehodov; ne nedostaja pa tamkaj tudi krajev, kamor napravljajo Idrijčani lahko krajše ali daljše izlete.

Eden najprijetnejših izprehodov iz Idrije pa je brez dvoma v prijazno Ljubevško dolino. Od nekdaj so radi tja zahajali Idrijčani. Širšemu občinstvu do danes ni znana Ljubevška dolina. Zato pa vabim radovoljnega bralca, da me spremlja zimskega popoldneva v Ljubevč. Pot do tja ni niti naporna niti predolga; v treh četrtih ure sva tam, ako računiva pot z glavnega idrijskega trga.

Lepo zimsko popoldne. Prijazno sije solnce; nič nas ne moti, da semintja ostro zapiše burja in da se po zraku love snežinke. Ko pokosimo in preberemo došle časnike, hajdi ven na izprehod; škoda bi bilo res, tako popoldne prespati ali presedeti v zatohli kavarni.

Kakor smo že bralcu namignili, smo se namenili v Ljubevč.

V zvoniku sv. Barbare cerkve bije baš dve, ko zavijemo okoli nje z glavnega trga.

Pri Kosovi mesnici prekoračimo potok Nikovo in stopamo naprej mimo čistilnice za rudo in mimo cesarske livarne in ključalničarne.

Za čistilnico prestopimo tir nove električne železnice, ki so jo zgradili jeseni l. 1903.

Do mostu čez Idrijco smo šli v severovzhodni smeri, onostran mosta krenemo proti jugovzhodu po okrajni Logaški cesti. Na levi pustimo za sabo rudniško parno žago, strugarno in hlev, na desni pa žago in elektrarno g. Jožefa Kogovška.

Zložno mahamo naprej mimo Debele skale in Kobalove gostilne proti gozdarski šoli in nekdaj tako imenitni Žorževi gostilni. Za to gostilno malo obstanemo, da si ogledamo neutrudne drsalce, ki se vrte doli na ledišču pod cesto in se izkušajo, kateri bo napravil bolj umetne loke.

Skoro dospemo do skupine gospodarskih poslopij. To je Likarjevo domovanje — prva hiša, ki spada pod Idrijo; na to nas opozarja lesena deska, pribita na sprednjem koncu hiše.

Pri Likarju ugledamo tudi preprost kažipot. Ena roka kaže na Logatec, druga na Jelični vrh. Poslovimo se od okrajne

ceste. Zavijemo na levo stran, na cesto, ki vodi na Jelični vrh. Vstopili smo že v Ljubevško dolino.

Skoro se zopet razcepi pot na dvoje. Na levo se vzpenja prava cesta na Jelični vrh, desna, bolj položna pa drži po Ljubevški dolini. Izvolimo si seveda zadnjo.

Ljubevška dolina je jako ozka; o tem se prepričamo takoj, ko stopimo vanjo.

Pot nas vodi ob levem robu doline. Na desno se razgrinja nekaj njiv in travnikov, mimo katerih žubori ribnata Ljubevčnica. Nad našo potjo se vzpenja pobočje Magdalenske gore, ob desni pa zagraja dolino gorski hrbet Skrnik, iz katerega moli takoimenovani Zagodov (tudi Govejkarjev) vrh.

Kmalu smo pri Ferdinandovem jašku (šahtu). Kopati so ga začeli leta 1819. in ga imenovali po tedanjem prestolnem nasledniku Ferdinandu, ki se je baš tisto leto mudil v Idriji. Globok je 100,5 m.

Tukaj so imeli pred leti veliko kolo, ki je spravljal vodo iz jame. Kolo je gonila Ljubevčnica. Ker se pa ta naprava ni izplačala, so odpeljali vodo iz Ferdinandovega jaška k Jožefovemu in sedaj se tam spravlja iz jam.

Za jaškom je postavljenih nekaj rudarskih hiš. Dolina se tukaj jako zoži; desno gorovje je pritisnilo Ljubevčnico sem do ceste, po kateri mi hodimo.

Za sabo pustimo rudarske hiše. Pot se nekoliko napne, dolina se malo razširi in Ljubevčnica se zopet odmakne od pota.

Prekoračimo majhen most, ki vodi preko hudournika, prihajajočega iz takoimenovane Konjaške grape. Pod tem mostom opazimo cevi, po katerih je izpeljana v preje imenovane rudarske hiše voda iz studenca, ki je od mostu oddaljen kake 3 minute in se nahaja na levem bregu Ljubevčnice.

Za mostom gre pot na dvoje. Ena je prava kolovozna pot in nadaljevanje ceste, po kateri smo doslej hodili; druga je pa pešpot. Kolovozna pot krene na desno; kjer pride do Ljubevčnice, se dolina zopet odpre. Pešpot, katero si mi izberemo, je izpočetka jako strma, a postane kmalu zložna.

Pešpot nas pelje po pobočju Špičastega vrha; na desno imamo majhen breg in pod njim velike njive. Ob robu teh njiv se vije kolovozna pot, pod njo pa šumi bistra Ljubevčnica.

Tako dospemo do konca Ljubevške doline. Tu se pred nami vzdignejo obširna gospodarska poslopja: velik, na novo sezidan

hlev, mogočen kozolec in prostorna, enonadstropna hiša. Prvi pogled nas uveri, da imamo pred sabo trden kmečki dom. Res! Tukaj gospodari in domuje veleposestnik Kajetan pl. Premerstein. Po domače pa mu pravijo Ljubevčar.

Smrekov vršiček nad hišnimi vrati nam pravi, da tukaj točijo zlato vinsko kapljo. Ljubevčarji so imeli že gostilno pred več leti, pa so jo opustili. Na novo jo je odprl sedanji gospodar z začetkom letošnjega leta.

Ljubevčar ima troje gostilniških prostorov: dva v hiši in enega — jako lepo in prostorno sobo — konec hleva. Mi vstopimo v zadnje imenovano pivnico.

Gospodar nas prijazno sprejme. Kmalu je na mizi čaša dobrega hrvata. Pa tudi za prigrizek ni človek v zadregi. Slatne domače klobase, okusna rebrca, fino prekajena gnjat: vse to se dobi pri Ljubevčarju. Če hočemo, nas postrežejo tudi za nameček s sladkimi domačimi orehi in jabolki. Človek čuti, da ni v mestu, ampak na kmetih, dasi ni eno uro daleč od mesta. In dobro mu de ta zavest. Saj se tu lahko zabava vsak po svoje; ni se mu treba bati strogih in sitnih sodnikov, katerim ni nobena beseda prav, nobena kretnja po volji.

Za zabavo skrbi seveda v prvi vrsti gospodar. To ti je dobrovoljen mož, vedno zadovoljen, dasi je izkusil v svojem življenju več slabega nego dobrega. Vsaka beseda mu pride prav; šala in dovtip sta pri njem doma. V zalogi ima kopo smešnih dogodb, s katerimi prav tako rad postreže gostu kakor z dobro kapljo in tečnimi jestvinami. Zlasti mikavne stvari ve povedati iz svojega lovskega življenja in pa iz tistih časov, ko je kot pijonir Sarajevo »noter jemal«.

V Ljubevčarjevi družbi bi človek rad presedel ure in ure. A mrak nastopa in treba se bo posloviti. Ker te dni ne sveti luna, prižgem svojo turistovsko svetiljko in zložno stopamo po preje opisani poti nazaj proti mestu.

Da bo opis popolnejši, še nekaj opazk.

Ljubevčar ni le spreten lovec in dober družabnik, ampak tudi podjeten, napreden kmet, kakršnih bi si želeli več. V prvi vrsti se bavi z živinorejo. Sezidal je lansko leto ličen hlev, v katerem ima okoli trideset glav živine, največ krav, katerih mleko prodaja zvečine v Idrijo. Stroje mu goni Ljubevčnica; v hišo in v hlev ima napeljan vodovod. Ljubevčar ima svojo opekarno, mlin in žago; mlin in žago mu goni tudi Ljubevčnica. Tam pod hišo

pa se razprostira velik sadni vrt: samo mlado, žlahtno drevje, katero je večinoma zasadil sedanji gospodar. Lani je poslal tudi svoje sadje na sadno razstavo v Radovljico in bil ondi odlikovan s srebrno kolajno. Ljubevčarjev vrt bo v poletnem času jako pripraven za prirejanje ljudskih veselíc.

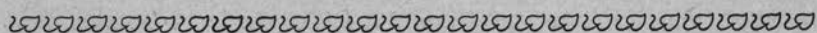
Sedaj gospodari v Ljubevču rodbina pl. Premersteinova že v četrtem rodu. Na ljubevški dom se je priženil prvi Premerstein, namreč Štefan, l. 1808. Pred njim so domovali v Ljubevču Hladniki.

Rodbina Premersteinova izvira iz trga Vipave. Pisala se je rodbina pravzaprav Premrov. A leta 1783. je poplemenitil cesar Jožef II. Andreja Premrova, pesestnika tedanjega vipavskega gradu, in mu dal naslov pl. Premerstein. V pismu, s katerim se je podelilo plemstvo Andreju Premrovu, so navedene njegove posebne zasluge: zgledno gospodarstvo, vzorno domoljubje, zvesto plačevanje davkov, skrb za podložnike, vrla vzgoja otrok (bil je štirikrat oženjen in imel za svojega življenja 173 otrok, vnukov in pravnukov).

Grb pl. Premersteinov je pokoncu stoječ ščit, razdeljen v štiri dele; v spodnjem levem in zgornjem desnem delu vidimo boginjo sreče (fortuno), ki drži nad glavo razpeto jadro; v zgornjem levem in spodnjem desnem delu pa se nahaja vinska trta s tremi grozdi in nad njo tri zvezde; nad ščitom slonita dva turnirska šlema, obrnjena drug k drugemu; šlema sta okrašena z dragocenimi preprogami, ki vise od njiju; nad levim šlemom vidimo orlove peruti z zlato zvezdo v sredi, nad desnim pa dva orlova rilca s srebrnim polmesečem v sredi.

Izprehod v Ljubevč je prijeten ob vsakem letnem času. Ako se napoti človek v zimi tja ob dveh popoldne, hodi ves čas po solnčni poti. Ko je že v Ljubevču, zahaja šele solnce tam za Čekovnikom in zlati vrhove Skrnikove. Zimskemu izprehajalcu pogosto preteče pot zajec, ob pobočju Skrnika pa lahko večkrat vidi lahkonogo srno. Spomladi doni po Ljubevški dolini kosa zaljubljeno petje, lahki vetrič pa ti prinaša nasproti nežne dišave s cvetočega ljubevškega vrta; po leti se človek rad odpočije pod lipo, ki se košati pred ljubevškim domom, jeseni pa se človekovo oko poželjivo pase po sadnem drevju, katerega veje se šibe plemenitega sadja.

Pozdravljen mi, Ljubevč, in pozdravljen tudi ti, gostoljubni in dobrovoljni ljubevški gospodar Kajetan!

NOVO LETO NA GOLICI.

K. J.

Udarila je ura v mladem letu prvo četrtinko, ko sem korakal na kolodvor. Med potom sem srečaval ljudi, ki so se zadovoljno vračali s Silvestrovih veselic domov in me radovedno pogledovali. Crez dve uri že je zaklical izprevodnik: »Jesenice!«. Tu sem se ustavil in šel naravnost do gostilnice Višnarjeve, kjer sem imel dobiti ključ od Kadilnikove kočice na nekem kraju pred hišo. A dasi je bil ključ na dogovorjenem mestu, ga v temi vendar nisem mogel najti. Vrnil sem se torej v trg, kjer sem našel še odprto neko gostilnico, v kateri je sedelo še nekaj dobrovoljčkov, ki so pozdravljali novo leto. Ura je bila šele poltreh. Burja je žvižgala okrog hišnih voglov, da je bilo groza.

Ob polpetih sem se odpravil na pot proti Planini. Sneg je škripal pod nogami, a z Golice je brila mrzla burja.

Malo pred šesto sem prišel do gostilnice v Planini, kjer so ravno vstajali. Stopim v hišo in pogledam v kuhinjo, če je že kaj gorkega v loncih. Dobil sem kmalu gorke kave, ki me je nekoliko pogrela. Ljudje, katerim sem pravil, da nameravam na Golico, so mi odsvetovali, češ, gori je taka burja, da človeka lahko odnese. Premišljeval sem, kaj mi je storiti. Ker se vrniti nikakor nisem hotel, sem se odločil, da poskusim priti na vrh.

Ko se je dodobra zdanilo, sem ob osmih odrinil dalje. Brez posebnih težav sem prišel okoli desetih do nemške kočice. Sneg je bil do tod nekoliko izhoben, ker je bilo o Božiču nekaj hribolazcev gori, in je deloma držal; le na nekaterih krajih se mi je udiral do kolen, a krpelj si nisem hotel navezati, ker sem hodil brez njih hitreje. Na verandi nemške kočice sem si privoščil požirek slivovke ter si malo ogledal okolico. Navezal sem si krpelje, ki jih pa nisem dolgo nosil, potem pa hajdi naprej!

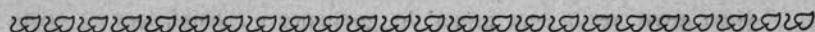
Čim više sem stopal, tem trši je postajal sneg in hoja bi bila prav prijetna, ko bi ne bilo te preklicane burje. Ko sem se približal grebenu, je bil sneg že trd kakor led in moral sem si pritrčiti dereze. Stopil sem na greben, a komaj sem se obdržal na nogah, kajti burja je potegnila s tako silo, da bi me bila kmalu podrla na tla. Hitro sem stopil nekaj metrov niže, kjer je bilo nekoliko bolje. Stopal sem dalje, toda vedno nekaj metrov pod grebenom. Kolikor više sem prišel, tem huje je pihalo. Metalo mi je sneg v obraz in mi s tem jemalo vid. Že sem hotel pokazati burji hrbet in jo odkuriti v dolino, a spomnil sem se starega pregovora: »Vsaka stvar le nekaj časa trpi« — in vztrajal sem.

Veselo sem zavriskal, ko sem bil zagledal Kadilnikovo kočico. Bilo je do nje še precej daleč in hoja je postajala skoro neznosna. Po triinpolurni hoji iz Planine sem pa le prilezel na vrh in do kočice.

Odprl sem vrata ter stopil v zavetje. Začudil sem se pa, ko sem zagledal za vrati cel kup snega, ki ga je nanosilo noter, ker niso bila dobro zaprta. Odvezal sem si dereze, prižgal svetiljko in stopil v kuhinjo. Segel sem nehote po svojih ušesih, a ustrašil sem se, ker so bila brezčutna in popolnoma trda. Drgniti sem si jih hotel s snegom, toda spomnim se še o pravem času, da si jih s tem lahko odlomim. Ta bi bila lepa, ko bi prišel brez ušes domov! Iz nahrbtnika potegnem steklenico vina, ki sem ga hotel zavreti, da se ogrejem, ker me je prav pošteno prepihal. Odprem steklenico, a opazim, da mi je celo vino zmrznilo. Preostajalo mi ni drugega nego najprej

vino odtajati na špiritu, ki pa vsled mraza tudi dolgo časa ni hotel goreti. Potolažiti sem si želel nato tudi lačni želodec, a tudi kruh in sir sta zmrznila in treba je bilo oboje tudi tajati.

Ko sem se bil polagoma za silo pökrepčal, sem po koči pospravil, se vpisal v spominsko knjigo, skrbno si obvezal ozebla ušesa, si navezal dereze in jo po dveurnem bivanju v koči zopet ubral v dolino. Brilo je še huje nego preje in zdelo se mi je, kakor bi se hotela burja maščevati nad mojim počenjanjem. Stopal sem ob grebenu navzdol ter pri tem pokukal tuptam proti Koroški, kamor je bil krasen razgled. Opazil sem celo, da je Vrbsko jezero zamrzlo, samo drsalcev na njem nisem mogel razločiti. A tudi Julijske Alpe so se mi prikazale v vsej svoji krasoti. Pod grebenom sem si odvezal dereze ter se odričal po snegu proti nemški koči, kamor sem se pridrsal v nekaj minutah. Dospevši v Planino, sem se po kratkem odmoru napotil domov.

DRUŠTVENE VESTI.

Umrla sta naša člana: postajni načelnik južne železnice v p. g. Ivan N. Resman, znani pesnik in vzorni rodoljub, dne 5. t. m. v Ljubljani in odvetnik g. dr. Jernej Glančnik, eden izmed prvih ustanovnikov našega društva in vrli voditelj štajerskih Slovencev, dne 14. t. m. v Mariboru. — Na g. Ivana Resmana bo slovenske planince vedno prijetno spominjala tudi planinska popevka »V hribih se dela dan«, katere lepo besedilo je zložil on.

Novi člani. Osrednjega društva: Dr. Dolenc Milan, sodni pristav v Postojini; Frolé Ivan, načelnik postaje v Borovnici; Gjud Aleksander, brivski mojster v Ljubljani; Hieng Anica, trgovčeva soproga v Ljubljani; Jak Lavoslav, trg. sotrudnik v Ljubljani; Jerala Fran, sodni pristav v Cerknici; Kecelj Alojzij, mestni učitelj v Ljubljani; Knific Franc, knjigovodja glavne slov. hran. in pos. v Ljubljani; Korsika Alojzij, vrtnar in posestnik v Ljubljani; Kozina Peter, trgovski družabnik v Ljubljani; Martinc Anton, tajnik vzaj. podp. društva v Ljubljani; Meden Matija, poštni uradnik v Ljubljani; Pfajfar Anton, župnik v Leskovicí pri Gorenji vasi; Rauch Peter, grajščinski oskrbnik na Krupi pri Črnomlju; Ravnihar Marijan, posojilniški uradnik v Ljubljani; Rovšek Davorin, fotograf v Ljubljani; Rozman Konrad, davčni oficijal v Ljubljani; Sark Ernest, trgovec v Ljubljani; Sancin Lovro, poštni asistent v Ljubljani; Smerdu Jožef, asistent južne žel. na Dunaju; Sušnik Anton, uradnik kmetijske družbe v Ljubljani; Šetina Franc, šolski vodja v Črnomlju; Zajec Rudolf, dež. inženir v Ljubljani. — Češke podružnice: Schönbach Jan, revident mestnega knjigovodstva v Pragi; Buriánova Marija, učiteljica v Pragi; Ottova Marija v Pragi; Otto Jaroslav v Pragi; dr. Wachsmann Alojzij, zobozdravnik v Pragi; dr. Vaněk Ludvík, dež. svetnik v Pragi; dr. Janoušek Anton, dež. tajnik v Pragi; dr. Švanda Karel pl. Semčickí, dež. tajnika nam. v Pragi; Fiby Karel, blagajniški predstojnik drž. žel. na Žižkovu; Řeřicha Jaroslav, veletržec na Kralj. Vinogradih; Totzer Rudolf ml. v Pragi; Roth Friderik v Hrušici na Kranjskem. — Idrijske podružnice: Baebler Leopold, c. kr. učitelj v Idriji; Gnjezda Ivan, župnik na Vojskem pri Idriji; Gnjezda Radivoj, kand. prof. na Dunaju; Gostiša Ferdo, trgovec v Idriji;

Gostiša Rafael, c. kr. učitelj v Idriji; Hribar Anton, župnik v Gorah nad Idrijo; Kogej Jožef, sodni pom. uradnik v Idriji; Kremenšek Janko, c. k. okrajni glavar v Logatcu; Novak Jožef, c. kr. učitelj v Idriji; Oswald Frančišek, c. kr. katehet v Idriji; Plečnik Andrej, realčni katehet v Idriji; Reisner Jožef, pravi realčni učitelj v Idriji; Tavzes Julijana, c. kr. učiteljica v Idriji; Terček Ivan, trg. potnik v Linzu; Tratnik Mijo, mizarski mojster v Idriji; Treven Valentin, trgovec in posestnik v Idriji. — Kranjske podružnice: Stupica Franc, c. kr. notar v Trziču; Ahačič Franc, fužinar in posestnik v Trziču; Mally Riko, c. kr. davčni kontrolor v p. v Trziču; Jelenc Ivan, trgovec in posestnik v Trziču; Krč Anton, jurist v Kranju; Pollak Karel, tehnik v Trziču. — Tržaške podružnice: Obersnel Ivan, načelnik gospodarskega sveta v Divači; Andrejašič I., posestnik in občinski svetovalec v Črnem kalu; Nemec Fran, trgovec v Nabrežini; Horak Edvard, veletržec v Trstu; Vinšek Anton, c. kr. finančni revident v Trstu; Goljevšček Vekoslav, c. kr. finančni svetnik v Trstu; dr. Lapajne Živko, zdravnik v Trstu; Prelog Ivan, trgovec v Trstu; Pretner Rudolf, trgovec v Trstu; dr. Benkovič Ivan, odvetniški kandidat v Gorici; dr. Pertot Just, zdravnik v Trstu; Plaskan Franc, trgovski poslovodja v Trstu; Toroš Fran, c. kr. carinski uradnik v Trstu; dr. Wilfan Jos., odvetn. kand. v Trstu; Ajdišek Josip, knjigovodja v Trstu; Vučković Fran, trgovec v Trstu; Jeglič Maks, pristav drž. železnice v Trstu; Novak I., pristav drž. žel. v Trstu; Hvala Josip, c. kr. poštni uradnik pri Sv. Ivanu pri Trstu; Sedmak Jakob, župnik v Divači. — Vipavske podružnice: dr. Kanc Pavel, okrožni zdravnik v Vipavi.

Darila osrednjemu društvu. C. kr. ministrstvo za notranje stvari 2000 K kot prispevek za gradnjo ceste v Vratih; pokojni g. Ivan Škrjanec 500 K; gosp. France Kadilnik v Ljubljani za notranjo opravo Kadilnikove kočice na Golici 200 K, za »Planinski Vestnik« 20 K; g. dvorni svetnik prof. dr. Gregor Krek v Ljubljani za notranjo opravo Kadilnikove kočice 50 K; gosp. Jos. Dodič v Ljubljani za Kadilnikovo kočico 2 K.

Idrijske podružnice odbor je imel dne 22. decembra pret. leta svojo prvo sejo, pri kateri se je takole sestavil: g. Makso Pirnat, pravi realčni učitelj, načelnik; g. Karel Svoboda, c. kr. rudniški svetnik, načelnika namestnik in blagajnik; g. Avguštin Šabec, c. kr. učitelj, tajnik; g. Vinko Levičnik, namestni realčni učitelj, in g. Jožef Šepetavec, župan mesta Idrije, posestnik in trgovec, odbornika.

Cerkljanske podružnice II. redni občni zbor se je vršil dne 15. t. m. v gostilni g. A. Kranjca v Cerknem. Ob osmih zvečer je podružnični načelnik g. Josip Rakovšček pričel s primernim ogovorom zborovanje in pozdravil navzočne podružnične člane. Nato je poročal tajnik g. Gabrijel Bevk o podružničnem delovanju v preteklem letu 1904. Podružnica je štela 57 rednih članov. Med letom se je postavilo 9 kažipotnih tabel in so se zaznamenovale sledeča pota: čez Labnje na Porezen, čez Poče na Porezen, iz Hude južine čez Stržišče na Črno prst, iz Cerknega na Blegaš, iz Cerknega čez Jesenice v Hudo južino. Popravila se je bližnjica iz Cerknega čez Vrh na Kranjsko. Izmed društvenih prireditev je bilo najvažnejše kegljanje na dobitke in planinska veselica dne 11. septembra, ki je izvrstno uspela. Posebno zanimanje za planinsko stvar so kazali nekateri člani s prirejanjem raznih izletov in s tem, da so pridno pomagali zaznamenovati pota. Vsem tem članom se odbor prav laskavo zahvaljuje. — Ker je blagajnik g. Iv. Drašček radi preselitve iz okraja Cerkljanske podružnice odložil svoj posel, je poročal o blagajnici načelnikov

namestnik g. Vaclav Tušar. Podružnica je takoj v prvem letu nabrala lepo vsoto, ki dokazuje, da ima mlada sotrudnica Slovenskega planinskega društva tudi v gmotnem oziru življensko moč. Vsi letni prijemki so znašali 1047.59 K. Glavna postavka je planinska veselica, ki je obogatila blagajnico s čistim dobičkom v znesku 276 kron. Vpisnina in članarina je znašala 427 K, darovi 75.40 K. Bodi vsem nabirateljem in darovateljem iskrena zahvala! Izdatkov je imela podružnica 410.14 K. Ostalo je torej prebitka 637.45 K. — Občni zbor je odobril razne predloge glede markacij, stez in Ravenske podzemse jame. Sklenilo se je tudi, da si društvo naroči 2 cepina in vrv itd. Za raziskavanje jame v Ravnah so se določili gg. Peter Brelih, Fran Terček in Andrej Obid. — Gospod c. kr. okrajni sodnik Janko Dougan se je odboru zahvalil za uspešno delovanje in predlagal v volitev stare odbornike in zraven še gospoda c. kr. gozdarja Frana Terčka. Ta predlog je občni zbor soglasno sprejel. Odbor za leto 1905. se je nato sestavil takole: g. Josip Rakovšček načelnik; g. Vaclav Tušar načelnikov namestnik; g. Fran Terček blagajnik in g. Gabrijel Bevk tajnik. Ko je še g. načelnik obljubil, da bo novi odbor uporabil vse moči v proseh podružnice in v obrambo lepe slovenske domovine, kar je spada v delokrog Cerkljanske podružnice, se je razvila nepri-siljena planinska zabava.

Tržaška podružnica, ki šteje že 97 članov, deluje jako vrlo. Zaznamenovala je že vsa važna pota po Tržaški okolici, po Krasu in Istri ter napravila za vse kraje tudi napisne table. Zaznamek potov priobčimo pozneje. Poskrbela je tudi, da je dobila v svojo posest krasno »Divaško vilenico« ter tako otela ta biser slovenske zemlje »Slov. plan. društvu«. To izredno lepo jamo s čudovitimi kapniki bo naredila sedaj še bolj dostopno; napravila bo nova pota po njej, železne ograje, mostiče, napise in uvedla tudi acetilensko razsvetljavo. Vse priredbe bodo stale okoli 1200 kron.

Vodnikova koč na Velem polju je bila tudi v preteklem letu dobro obiskana. V spominski knjigi je vpisanih 130 turistov [(112 moških in 18 ženskih), med njimi tudi železniški minister pl. Wittek. Dijakov z društveno legitimacijo je bilo 21. Prenočilo je v koči 40 turistov. Po narodnosti jih je bilo: Slovencev 64, Nemcev 36, Čehov 22, Hrvati 3, Lah 1 in drugih 4. Med temi je bilo 39 članov Slov. plan. društva, 24 članov drugih planinskih društev in 67 nečlanov. Izletniki so bili s kočo in postrežbo zadovoljni. Prvi obiskovalec je v knjigi vpisan dne 6. julija, zadnji pa 8. septembra.

V Kadilnikovi koči se je vpisalo v spominsko knjigo od dnevačasne otvoritve dne 11. septembra do konca lanskega leta 142 oseb, letos pa že dve. Zadnji turist je bil lani v koči 25. in 26. decembra. Dva nadobudna člana turistovskega naraščaja sta dne 14. novembra lanskega leta dala svojemu navdušenju za gore izraza s temi-le vrsticami v spominski knjigi:

Po hribih laziti	Pobič sem star
po zim' in po let':	še le osem let,
to želja je Tončka	z Golice sem gledal
se šestimi let'.	že krasni svet.

Kranjskogorska podružnica je založila prav lepe razglednice s Kadilnikovo kočo na vrhu Golice, ki se sedaj dobivajo na Jesenicah; pozneje se bodo prodajale tudi pri Kopišarju v Planini in v Kadilnikovi koči.

Soirée dausante v korist koč v Koritnici je priredil akademični krožek S. P. D. pod pokroviteljstvom dr. Stan. Prachenskega v Pragi dne 21. januarja t. l. v dvorinah kneza Colloredo-Mansfelda.

RAZNOTEROSTI.

Iz Planine pod Golico. Dne 16. t. m. je tu umrl obče spoštovaui Pavel Razinger, star 68 let. Kot gostilničar široko po Gorenjskem, mejašem Korošcem in tudi v planinskih krogih dobro znan, si je znal pokojnik pridobiti s svojo delavnostjo, prijaznim občevanjem in izkušnostjo v vseh krogih splošno spoštovanje. Zgodaj že se je brigal za izboljšanje gospodarskih in kmetijskih razmer in s tem domačinom Planincem dajal najlepši zgled. Opravljal je dolgo vrsto let posel podžupana, organista in bil vsem, ki so se zatekli k njemu iskat pomoči, najboljši prijatelj in svetovalec. — Blag mu spomin!

Gospod France Kadilnik je leta 1904. izmed vseh slovenskih turistov najbolj gojil planinski šport. Ako bi vse gore, ki jih je oblezel v omenjeni dobi, postavili drugo vrh druge, dosegle bi znatno višino 107.315 m. Posekal je vse svoje javne in tihe doseđaj znane tekmovalce. Posebno je ponosen in po pravici, da hodi le ob nedeljah in praznikih. Ob delavnikih pa točno in vestno opravlja odgovorno službo blagajniško. Naj še omenimo, da teče vrlemu možu že 80. leto. Pa še vedno je čil in zdrav, ima dober tek, trdno spanje in prihaja redno vsak večer v veselo družbo. Tu mu je najbolj všeč, ako se plete resen ali šaljiv razgovor o gorah, cveticah in planinstvu sploh. Svoje izlete zapisuje že od 1877. l. Želimo, da bi to delal še mogo let sebi v zdravje, nam za zgled.

Nove ture v Julijskih planinah. Kakor poroča »Alpský Věstník«, so polezli lansko sezono dr. B. Franta, I. Cermák in V. Dvorský z vodnikom Mrakičem iz Bolca prvokrat na Krniške Vršiče (2350 m) in šli potem preko Melov v Moznico. I. Čermák in V. Dvorský sta opravila brez vodnika kot prva turo na sedlo Škralitice (2300 m) iz Martulka.

V Kadilnikovi koči na Golici po zimi. Čeprav se mi je od več strani odsvetovalo, sem se, zaupajoč visokemu barometrovemu stanju in severnim vetrovom, vendar napotil 14. t. m. zvečer v Planino nad Jesenicami, da bi polezel drugi dan na vrh Golice. Po noči je divjal strahovit vihar, in že sem se začel bati, da z izletom ne bode nič. Toda zjutraj 15. t. m. je vihar nenadoma ponehal, na kar sem se odpravil na pot. Hoja ni bila pretežavna, ker je bila pot do pastirske stajé »za brdom« izvožena, dalje pa izhrojena od turistov, ki so bili pred mano na Golici. Samo na par mestih so bili zameti, kjer se je sneg udiral. Kmalu nad nemško kočó sem prišel na popolnoma trd sneg in sem si moral radi strme lege kraja navezati dereze. Mraz ni bil prehud, ker mi na pr. voda v pollitrski steklenici v nahrbtniku ni zmrznila. Razgled je bil krasen na Julijske planine, na Karavanke in po vsem Koroškem, nenavadno lepo se je videlo zamrzlo Vrbsko jezero in pa malo Blaško jezero. Koča dobro preživuje, le pri oknih in vratih je veter nanesel nekaj snega vanjo, kar pa pri viharjih, ki so letos divjali tod, ni čudno. Okrog kočé je bilo prav malo snega, nekoliko dalje na grebenu pa so se dvigali visoki zameti. Drv je v koči dovolj, vodo pa mora turist prinesiti s seboj, ker je napravljanje vode iz snega prezamudno. Po dveurnem bivanju v prijazni koči sem odšel po grebenu, kjer je sneg popolnoma držal, do sedla nad nemško kočó, se od tu bliskoma podričal po robu navzdol h koči in se vrnil po začetkoma omenjeni poti domov, veseleč se tako krasno uspelega izleta.

Fr. Korošec.

Peričnik v Vratih je letos tako lepo zamrznil, da naj si ga nihče ne zamudi ogledati v njegovi zimski krasoti.

Nov način markiranja je predmet razpravi v lanski št. 23. lista »Mitteilungen des D. u. Oe. A. V.« Po tem načinu se označi pot s številkami, ki se naslikajo v barveno polje. Posamezno pot znači seveda vsekdar le ena sama številka, ki se pri vsaki marki ponavlja. Dobro služi ta način pri turah, ki se križajo ali ki teko vzporedno ali vsaj druga blizu druge.

Danica je najboljše in najzdravejše pecivo za vino in čaj ter tudi turistom lahko mnogokrat nadomestuje kruh. Izdelovatelj je g. Milan Draganec, pekar v Zagrebu, v Palmotičevi ulici, br. 21, ki je dobil že v Londonu (1902) veliko zlato kolajno, istotako lani na svetovni razstavi v St. Louisu v Ameriki ter priznanje od laškega kralja, ruskega carja in od drugih. Priporočamo ga slovenskim turistom najtopleje, ker smo se o izbornosti »Danice« že prepričali. V Ljubljani se dobi v hotelu Štrukljevem in v kavarni »Avstriji«.

~~~~~

POZIV PODRUŽNICAM.

Osrednje društvo bo imelo zadnje dni meseca februarja t. l. svoj redni občni zbor. Zato naj se občni zbori podružnic izvrše najkasneje do dne 15. februarja t. l. Letna poročila, računске sklepe in proračune ter načrte za letošnje delovanje kakor tudi poročila o občnih zbora ter imenike članov naj podružnice predložijo osrednjemu odboru najkasneje do 20. februarja t. l.

~~~~~

Občni zbor „Savinske podružnice“

se bo vršil

na Svečnico dne 2. februarja t. l. ob eni popoldne
v sobi okrajnega zastopa v Gornjem gradu.

S P O R E D :

1. Pozdrav načelnikov.
2. Poročilo o društvenem delovanju.
3. Poročilo blagajnikovo.
4. Predlogi.

Ako bi ta občni zbor ne bil sklepčen, bo isti dan ob treh popoldne po istem redu drugi občni zbor.

Odbor Savinske podružnice.